

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **Y. T.,**
státní příslušnost X
v ČR bytem X
zastoupena Mgr. Pavolem Kehlem, advokátem
sídlem Panská 895/6, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2019 č. j. MV-74022-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAM“) ze dne 27. 9. 2017, č. j. OAM-39379-15/DP-2015, jímž byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) za použití § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání, a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 17. 12. 2013 do 16. 12. 2015. Dne 1. 12. 2015 podala u OAM žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a odst. 1 ZPC (dále též „žádost“). Žádost neobsahovala všechny náležitosti, proto byla žalobkyně opakovaně (výzvami ze dne 28. 12. 2015, 14. 7. 2016 a 2. 11. 2016) vyzvána k odstranění vad žádosti a řízení bylo za tím účelem přerušeno. Současně byla žalobkyně poučena o následcích nedoplnění žádosti. Žalobkyně v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, a posléze i po podání odvolání, svou žádost doplňovala. Neprokázala však splnění jedné z podmínek § 44a ZPC v dostatečné výši. Poučení OAM vůči žalobkyni považovala žalovaná za nadstandartní, neboť obsahovalo citaci § 46 odst. 7 písm. b) ZPC, konkrétně označovalo vady žádosti, tedy, že příjem žalobkyně neodpovídá výši požadované § 46 odst. 7 písm. b), s připomenutím, že společně s ní je posuzován také její manžel Y. T., a vada žádosti by tak mohla být odstraněna doložením potvrzení jeho zaměstnavatele o konkrétní výši průměrného čistého měsíčního výdělku za předchozí kalendářní čtvrtletí, originálem nebo ověřenou kopií platné pracovní smlouvy nebo doložením dalších příjmů žalobkyně či jejího manžela. Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí též vyplývá, že žalobkyni byla vždy poskytnuta přiměřená lhůta k odstranění vad žádosti. Jelikož žalobkyně zákonem požadovanou výši příjmu nedoložila, rozhodl správní orgán I. stupně poté, kdy ji seznámil s obsahem spisu a vyzval ji k vyjádření tak, že její žádost zamítl. K tomu uvedl, že úhrnný měsíční příjem žalobkyně neodpovídá požadavkům § 46 odst. 7 písm. b) ZPC, jelikož činí pouze 11.165,- Kč a vysvětlil, z jakých důvodů nemohl zohlednit předložené daňové přiznání a přehled o příjmech a výdajích. Dále argumentoval tím, že žalobkyně nevlastní na území žádnou nemovitost a vyjádřil se i k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně tak, že u ní nemohlo dojít k přetrhání vazeb se zemí původu, neboť na Ukrajině pobývá její rodina, žalobkyně je v produktivním věku, neměl by pro ni být proto problém získat zaměstnání nebo zahájit podnikání v zemi původu.
3. Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně podala v blanketní formě. Správní orgán I. stupně ji vyzval k doložení jeho odůvodnění ve stanovené lhůtě. Na to žalobkyně reagovala žádostí o prodloužení lhůty a zaslala znovu doklady, které již uplatnila v řízení před OAM. Nově pak uplatnila potvrzení o zajištění ubytování na aktuální adrese v ČR na dobu neurčitou od 15. 3. 2018. Následně pak doložila nájemní smlouvu na nájemné ve výši 3.000,- Kč včetně služeb a poplatků, ale důvody odvoláním nedoplnila. Žalovaná to v odůvodnění svého rozhodnutí zohlednila, kdy konstatovala, že žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, z níž dovozuje nesprávnost právního či skutkového posouzení věci nebo vady řízení (odvolací důvody), neuvedla žádné skutečnosti ani důkazy, které by mohly ovlivnit věcné posouzení. Poukázala na § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) s tím, že nájemní smlouva, kterou předložila v průběhu odvolacího řízení byla sice uzavřena až dne 1. 7. 2018 a žalobkyně jí tedy nemohla doložit dříve, ale nebyly spolu s ní doloženy doklady, které by prokazovaly příjem žalobkyně k danému datu. Žalovaná uzavřela, že žalobkyně tedy ani v odvolacím řízení nedoložila dostatečnou výši finančních prostředků, a to ani přes veškerou součinnost, kterou jí správní orgán I. stupně poskytl. Vyšla z předpokladu, že se žalobkyně ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu domáhala zrušení celého rozhodnutí, proto se zabývala odvoláním napadeným rozhodnutím jako celkem, včetně zkoumání vad řízení, které jeho vydání předcházelo. Dospěla k závěru, že řízení o žádosti probíhalo podle zásad

obsažených v § 2 – 8 správního řádu, v souladu s § 36 odst. 3 téhož zákona byla žalobkyně vyrozuměna o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí k těm se vyjádřit, byla splněna i podmínka § 37 odst. 3 správního řádu, neboť byla vyzvána k odstranění vad svého odvolání, tedy k odůvodnění odvolání. Podle žalované OAM řádně odůvodnil výrok rozhodnutí, rozvedl úvahy, jimiž se řídil při rozhodování, shromáždil dostatečné podklady pro rozhodnutí a správně je vyhodnotil. Proto byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně. Žalovaná k tomu zdůraznila, že žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, z nichž dovozuje nesprávnost právního či skutkového posouzení věci nebo vady řízení, neuvedla žádné skutečnosti ani důkazy, které by mohly ovlivnit věcné posouzení. Uzavřela, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, proto jeho rozhodnutí potvrdila.

4. Žalobkyně v *prvním žalobním bodu* tvrdila porušení ustanovení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí žalované zároveň odporuje § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců a souvisejícím ustanovením tohoto zákona. Uvedla výčet dokladů, které v průběhu správního řízení předložila k žádosti a tvrdila, že skutkový závěr o výši jejího příjmu, který byl správním orgánům doložen, neodpovídá realitě, když správní orgán I. stupně uvedl, že částka žalobkyní doložená odpovídá 11.165,- Kč. Oproti tomu je žalobkyně přesvědčena, že svůj příjem dokládala relevantním způsobem, zejména platebními výměry a vyúčtováním důchodového pojištění. Citovala část odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí *„účastnice řízení ani po opakovaných výzvách neprokázala příjem v dostatečné výši, přičemž poučení správního orgánu I. stupně lze v daném případě považovat za nadstandartní“* a měla za to, že rozhodnutí žalované trpí nepřezkoumatelností, tedy je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z jeho odůvodnění nevyplývá konkrétní částka, kterou byla dle názoru žalované žalobkyně povinna prokázat. Jinými slovy, pokud žalovaná argumentuje tím, že finanční příjem nebyl doložen v dostatečné výši, mělo by být z jejího rozhodnutí patrné, o jakou konkrétní částku se jedná. Odůvodnění považovala za vágní a povrchní. Podle žalobkyně z obecného pojednání rovněž nevyplývá, jakou konkrétní částku skutečně vynakládaných nákladů na bydlení vzaly správní orgány v potaz, toliko se z něj podává, že správní orgány vycházely z této částky. Nicméně konkrétně se neuvádí.
5. V *druhém žalobním bodu* namítala rozpor se zákonem o pobytu cizinců účinným ke dni vydání rozhodnutí s tím, že žádost měla být posuzována podle právních předpisů účinných ke dni jejímu podání, to je k 1. 12. 2015. K tomu poukázala na přechodná ustanovení zákona o pobytu cizinců § 183 a měla za to, že při posouzení výše příjmu žalobkyně ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) ZPC měl vyjít z výše životního minima dle nařízení vlády 409/2011 Sb. účinného ke dni 1. 12. 2015, tedy ke dni podání žádosti, nikoli však ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně (dále jen „nařízení vlády“). Žalovaný tak postupoval v rozporu s § 2 správního řádu, a s citovanými ustanoveními ZPC, neboť nepostupoval podle předpisů aktuálních ke dni podání žádosti.
6. Žalobkyně žádala, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
7. Ve vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí. K tvrzení žalobkyně, že závěr správního orgánu I. stupně o výši jejího příjmu neodpovídá realitě, konstatovala, že OAM při zjišťování výše příjmu žalobkyně vycházel z dokladů, které sama doložila, a provedl správný výpočet, který v rozhodnutí podrobně popsal, a kterým dospěl k částce 11.165,- Kč. Souhlasila s žalobkyní, že doložila svůj příjem relevantním

způsobem, díky čemuž mohl OAM tento výpočet provést. Zjištěný příjem žalobkyně však neodpovídal částce, kterou byla povinna doložit. Pokud žalobkyně žalované vytýká, že z rozhodnutí není patrné, jakou konkrétní částku byla povinna doložit a jakou konkrétní částku skutečně odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení vzal OAM v potaz, čímž bylo rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, není tato námitka důvodná, neboť žalovaná na straně 3 rozhodnutí uvádí, jakou částku měla žalobkyně doložit, tedy 16.605,- Kč. Správní orgán I. stupně při zjišťování této částky vycházel se součtu částky životního minima žalobkyně a s ní posuzované osoby (jejího manžela), tedy 5.970,- Kč a z částky skutečných odůvodněných nákladů na bydlení ve výši 10.635,- Kč, kterou sama žalobkyně doložila v dokladu, jímž prokazovala zajištění ubytování.

8. K nesprávnému použití zákona, respektive nařízení vlády, žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně při svých výpočtech vycházel právě ze zmíněného nařízení vlády, což je patrné jak z výzev, které žalobkyni zaslal, tak ze samotného rozhodnutí OAM. Žalovaná dále konstatovala, že toto nařízení vlády je účinné od 1. 1. 2012 a ani ke dni podání žaloby nebylo novelizováno nebo derogováno. Bylo tedy platné a účinné ve stejné podobě jak v době podání žádosti, tak v době rozhodování OAM, který tedy postupoval podle správných právních předpisů.
9. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
10. Soud o žalobě jednal postupem podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Důkazy soud neprováděl, neboť mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, proto soud při posouzení právní otázky vyšel z obsahu spisového materiálu, který si od žalované vyžádal.
11. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Při posouzení vyšel z následující právní úpravy:
13. Podle ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) ZPS v rozhodném znění k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na

požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.

14. Soud předně odmítá (*první*) námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kdy žalobkyně tvrdila, že z jeho odůvodnění nevyplývá konkrétní částka výše příjmu, kterou byla povinna prokázat. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je totiž zřejmé, že žalovaná plně přisvědčila právnímu posouzení správního orgánu I. stupně, který na str. 2 až 4 rozhodnutí popsal doklady, jež žalobkyně předložila, a provedl výpočet, který detailně popsal. Sama žalovaná pak k tomu uvedla na straně 3 žalovaného rozhodnutí zjištění, ze kterých při posouzení zákonnosti rozhodnutí OAM vyšla. Zejména konstatovala, že žalobkyně věrohodně prokázala skutečné odůvodněné náklady na bydlení, její úhrnný měsíční příjem ale nemohl být nižší než 16 605,- Kč (součet částky životního minima žalobkyně a s ní posuzované osoby, tedy manžela žalobkyně, ve výši 5 970,- Kč, a částky skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení 10 635,- Kč). Porovnáním výše měsíčního příjmu žalobkyně vyplývajícího z předložených dokladů s částkou, jejichž zajištění je žalobkyně povinna s odkazem na § 46 odst. 7 písm. b) ZPC prokázat, dospěla žalovaná ve shodě se správním orgánem I. stupně k závěru, že úhrnný měsíční příjem žalobkyně neodpovídá požadavkům citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť činí pouze 11.165,- Kč. Nelze tak přisvědčit žalobkyni, že by snad odůvodnění žalované bylo velmi vágní, povrchní a v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého *„V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají“*. Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí je rovněž dále patrné, že se žalovaná připojila k argumentaci správního orgánu 1. stupně, v níž OAM uvedl důvody, proč nepřihlédl k doloženému daňovému příznání a přehledu o příjmech a výdajích. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, na něž se v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů hledí jako na jeden celek, je podle stanoviska soudu nade vší pochybnost zřejmé, že se oba správní orgány zabývaly žádostí žalobkyně velmi podrobně a důkladně, a vzhledem k tomu, že žalobkyně uplatnila žádost neúplnou, opakovaně ji vyzývaly k doplnění žádosti, v této souvislosti ji poučily, jakým způsobem tak má učinit, stanovily jí přiměřenou lhůtu, poučily o následcích nedoplnění, respektive neodstranění vad, a za tím účelem řízení opakovaně přerušovaly. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů proto netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, jak žalobkyně tvrdila. K tomu soud doplňuje, že žalovaná ani nemohla konkrétně reagovat a blíže rozvést otázku výše nedoloženého úhrnného měsíčního příjmu ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně přes výzvu správního orgánu nedoplnila své blanketní odvolání, tj. aby v souladu s § 82 odst. 2 správního řádu uvedla, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Žalobkyně tedy věcnou argumentaci

odvolacích důvodů přes výzvu (ze dne 18. 10. 2017, doručenou žalobkyni 31. 10. 2017) nedoplnila a požádala o prodloužení lhůty. Ani v prodloužené lhůtě však odvolání o odvolací důvody nedoplnila a zaslala znovu doklady, které uplatnila před vydáním prvostupňového rozhodnutí, nově pak uplatnila 1/ potvrzení o zajištění ubytování na aktuální adrese žalobkyně a 2/ nájemní smlouvu na nájemné ve výši 3.000,- Kč včetně služeb a poplatků. Za tohoto stavu žalovaná v souladu s ust. § 82 odst. 2 správního řádu vyšla z toho, že se žalobkyně domáhá zrušení celého rozhodnutí, a přezkoumala prvostupňové rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání. Dospěla k závěru, že řízení probíhalo podle zásad obsažených v § 2 až 8 správního řádu, žalobkyně byla v souladu s § 36 odst. 3 tohoto zákona vyrozuměna o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Podle žalované správní orgán I. stupně řádně odůvodnil výrok rozhodnutí, rozvedl úvahy, jimiž se při rozhodování řídil, k tomu shromáždil dostatečné podklady pro rozhodnutí a tyto správně vyhodnotil. Byla splněna i podmínka § 37 odst. 3 správního řádu, neboť byla po podání blanketního odvolání žalobkyně vyzvána k odstranění vad, resp. k jeho doplnění.

15. Za tohoto stavu soud považuje za zákonný právní závěr žalované, že byl naplněn důvod pro zamítnutí odvolání žalobkyně, neboť neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, z nichž dovozuje nesprávnost právního či skutkového posouzení věci nebo vady řízení, a neuvedla skutečnosti ani důkazy, které by mohly ovlivnit posouzení věci samé.
16. Z předně uvedeného je zřejmá i neopodstatněnost dílčí žalobní námitky, v níž žalobkyně tvrdila, že skutkový závěr správních orgánů o výši jejího příjmu neodpovídá realitě a že žalovaná postupovala v rozporu s § 3 správního řádu. K tomu soud dále uvádí, že přesvědčení žalobkyně o tom, že svůj příjem dokládala zcela relevantním způsobem, nebylo správními orgány zpochybněno (viz str. 2 vyjádření žalované k podané žalobě), neznamena to však, že žalobkyně tuto podmínku ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců splnila. Prostý nesouhlas žalobkyně s právním posouzením skutkového stavu, který byl, jak soud ověřil z obsahu spisového materiálu, zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, nemohou bez dalšího vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
17. Lichá je i *druhá žalobní námitka* o tom, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s účinným zněním zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně přitom netvrdí, v čem konkrétně by se měl lišit výpočet výše příjmu žalobkyně podle „zákoného“ vládního nařízení, které žalobkyně ani neoznačila, ačkoliv je zastoupena advokátem. Soudu není ve shodě se žalovanou zřejmé, z čeho žalobkyně dovozuje, že správní orgán I. stupně podle žalobkyní namítaného vládního nařízení nepostupoval. Žalobkyně v tomto směru konkrétní argumentaci neuvádí a soud proto jen pro úplnost dodává, že nařízení vlády č. 409/2011 Sb., bylo účinné v době podání její žádosti, i v době rozhodování správního orgánu I. stupně a žalované, a ostatně i kde dni podání žaloby, aniž by bylo od své účinnosti 1. 1. 2012 novelizováno nebo derogováno. Poukaz žalobkyně na to, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s ustanovením § 183 ZPC, je proto neopodstatněný, stejně jako obecné tvrzení, že žalovaná postupovala v rozporu s § 2 správního řádu, kde se uvádí „*Správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy"). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu.*(2) *Správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.* (3) *Správní*

orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. (4) Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly". Vzhledem k tomu, že žalobkyně opět konkrétní argumentaci k porušení § 2 správního řádu neuvedla a soud ji za ni nemůže domýšlet, soud rovněž v obecné poloze přezkoumal rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a řízení, které jejich vydání předcházelo, ale porušení § 2 citovaného zákona neshledal.

18. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
19. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 30. října 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu